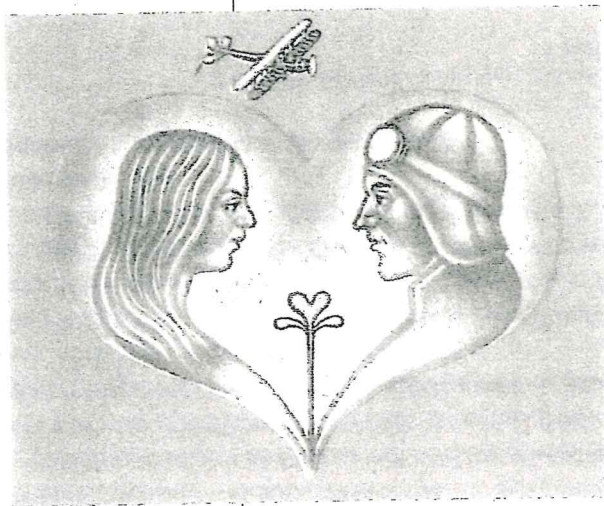

SEN, LÁSKA A SMRT

Jerome Klapka Jerome
Víla z roku 14

Jednoho večera koncem roku 1914 dostal velitel letky poručík Raffleton, dočasně přidělený k francouzské eskadře, která tehdy měla základnu v Brestu, bezdrátovou depeší příkaz, aby se ihned vrátil do hlavního stanu britských leteckých sil ve Farmborough v Hampshiru. Díky skvostnému úplňku slibovala noc dost potřebného světla, a tak se mladý Raffleton rozhodl, že se vydá na cestu okamžitě, ale brzy začal pozorovat nějakou závadu v karburátoru. Pod sebou viděl

příhodnou plochu rovné země, rozhodl se přistát a poradit si s poruchou sám. Byla teplá, dusná noc bez jediného závanu větru, a když byl poručík konečně se vším hotov, byl rozehřátý a utahaný. Natáhl si zase leteckou kuklu a užuž chtěl nasednout, když mu krása té noci vnikla myšlenku, že by před dalším letem bylo příjemné protáhnout si nohy a kapánek se zchladit. Zapálil si doutník a rozhlížel se.

Nic nerušilo čáru obzoru, až na shluk šedých kamenů, zřejmě pozůstatků nějakých pradávných menhirů, jaké jsou v těch neobydlených, pustých končinách Bretaně dost běžné. Měsíc byl zrovna v zenitu. Jak tichá a pokojná je ta noc, to si Raffleton plně uvědomil, teprve když zřetelně slyšel a odpočítal úderů kostelních hodin. Poslední záchvěv vzdáleného odbíjení dozněl, jako by se do těch končin znovu vrátily zamlklost a zádumčivost. Černé stíny, které vrhaly ty starobylé kameny, působily skoro strašidelně. Jednou je obejde a pryč odtud! Ale stejně je to podivuhodné, že

takhle dokázaly vzdorovat času. Jak tu byly vztyčeny před dobrými deseti tisíci lety, tak tu stojí pořád, jako oltář toho rozlehlého, pustého, oblohou zastřešeného chrámu. A jak tak na ně zíral, v puse doutník, a bojoval s prazvláštním, dávno zapomenutým nutkáním pokleknout, ozvalo se přímo z prostředka těch obrovitých šedých kamenů pravidelné, klidné, něžné nadechování a vydechování.

Mladý Raffleton upřímně doznává, že první, co ho napadlo, bylo vzít nohy na ramena. Jen díky svému vojenskému výcviku zůstal stát pevně ve vřesu. No ovšem, vždyť se to dá snadno vysvětlit: uhnízdlilo se tu nějaké zvířátko. Raffleton odhodil doutník, klekl si – a najednou se dotkl něčeho teplého, hebkého a pružného.

Zřejmě se jí dotkl nesmírně lehce, protože ani potom se nevzbudila. Ležela s jednou rukou pod hlavou. Byl těsně u ní, a jak jeho oči přivykaly temnotě, viděl ji docela zřetelně, divukrásné pootevřené rty, bělostné údy, prosvítající tenounkým oděním. Měl samozřejmě tiše vstát a podstoupit. Potom mohl zakašlat. A kdyby jí ani to neprobudilo, mohl na ni zavolat, nejdříve tiše, potom o něco hlasitěji „mademoiselle“, nebo „mon enfant“. Nebo se měl raději po špičkách odplížit a nechat ji spát.

Ale nic takového ho zřejmě ani nenapadlo. Lze ho ovšem omluvit tím, že mu bylo teprve třicet a ona mu v rámci toho měsíčního světla připadala jako nejkrásnější stvoření, na jakém kdy spočinul jeho zrak. A pak tu byla ta stísnující tajuplnost všeho kolem, ta atmosféra v daleku zmizelých pradávných časů, z nichž pořád ještě čerpají svou mízu kořeny života. Inu, nutno se smířit s tím, že zapomněl, že je velitel letky Raffleton, důstojník a gentleman; že zapomněl, co předpisuje etiketa pro případ, že pán najde dámu, která usnula na opuštěném vřesovišti a nemá u sebe gardedámu. Ale ještě pravděpodobnější je, že nemyslel vůbec na nic, že se prostě, puzen silou, jaké nelze odolat, shýbl a tu dívku políbil.

Žádný platonický polibek na čelo, kdepak, žádný bratrský polibek na tvář, ale polibek přímo na ty pootevřené rty, polibek plný zbožňování a úchvatu, takový, jakým Adam patrně probudil Evu.